MELEKLER TERS ÇALIM YEMEZ

TUNCAY GÜNAYDIN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2026
EDEBÎ ESERLER: 1036

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-600-7

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Düzelti: Şaban Özdemir

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Unifset Basım Yayın Sanayii ve Ticaret Ltd Şti
Yakuplu Mah. 194. Sok. Nu:1 / 159 3. Matbaacılar Sitesi
Beylikdüzü-İstanbul Tel: (0212) 875 37 85
Sertifika Nu: 72541

İstanbul- 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Tuncay Günaydın: Aydın'ın İncirliova ilçesinin İsafakılar köyünde doğdu.

Kırıkkale Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümünden mezun oldu. Hikâyeleri, şiirleri ve yazıları *Türk Edebiyatı, İstanbul Bir Nokta, Mahalle Mektebi, Olağan Hikaye, Post Öykü* ve *Söğüt* dergilerinde yayımlandı.

Her Şey Mümkün ve *Perdesi Yırtık Dünya* adında iki hikâye kitabı bulunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

MÜJDE PARASI 11
ARJANTİN'İN GELECEĞİ 19
DOKUZ NUMARA: KADİR'İN AĞIR YENİLGİSİ 33
MELEKLER TERS ÇALIM YEMEZ 41
KEŞKE LİGİNDE SON MAÇ 47
MAĞARA 59
BİR ZAMANLARIN YILDIZLARI -Kerim Küçük- 65
SÜBHANALLAH MÜHRÜ 73
MASERATİ 79
ZİDANE İKİ 89
YENİLDİĞİMİZ YERLER 97

MÜJDE PARASI[1]

İnsan her zaman müjdeler alacak değildir. Ender müjde alması tercih sebebi bile sayılır. Çünkü mutluluk dolu bir hayat dilenmez. Yaşamın kendisi bunu yalanlar.

Güvensizlikler ve bilhassa mutsuzluk denilen en ezeli ve en ebedi yol kesici her an önümüze çıkabilir. Hiçbir şafak mutluluğu vaat etmiyor. Nitekim hikâyenin kahramanı Halil Yusuf da bunu çok iyi biliyor. Halil Yusuf, ayrıca fani olduğunu iyicene biliyor.

Halil Yusuf'un neden iki isim taşıdığı gelenek ile ilgili bir hadise. Toplumumuzda çocuklara dedelerinin ismini koymak gibi güzel bir âdetimiz mevcuttur. Her iki aileden birinde rastlarsınız buna. Hatta torunlarına isimleri konulmayan dedelerin kalplerinin hep kırık olduğu müşahede edilmiştir. Bizim kahramanımızın babası olayı biraz abartarak, oğluna iki kuşak önceki dedelerinin ismini birleştirerek bir ad koymuştur. Halil Yusuf, bu yüzden yüz yıl öncesinin adamıdır. Hiç değilse ismiyle…

Müjdeyi tanımadan önce, müjde vermenin avantajını tanıyan bir çocuktu. Mahallede askerden dönen ağabeylerinin evlerine hep ilk giden o olmuştur. Her defasında beş lira, on lira, ne koparırsa "müjde parası" diye, yiye yiye bitiremezdi.

Bir keresinde, beş okka çeker, koskoca horoz bile vermişlerdi. Amcasının oğlu askerden döndüğünde, amcasına da ilk giden o oldu. Ama amca bir soğuk adam. İşte o

[1] Bu hikâye daha önce *Her Şey Mümkün* adlı kitapta yer almıştır.

ARJANTİN'İN GELECEĞİ[2]

Bizim takımın çöküşü Halil Yusuf'un futbolu bırakmasıyla başladı. Halil Yusuf olmadan kim gol atacaktı? Hangi takım bizden korkardı? İkinci lige çıkma ümitlerimiz Halil Yusuf'un abisinin şehit olmasıyla birlikte yitip gitmişti. Herkesin efsane bir golcü olacak dediği Halil Yusuf, bütün kederiyle birlikte köşesine çekildiğinde bizim takım yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştı.

Halil Yusuf'un takımdan ayrılmasından sonra çok gol yedim. Attığımız her golün karşılığında iki gol yiyordum. Bir türlü olmuyordu. Topu ilerde tutamayan takım arkadaşlarım benden medet umuyorlardı.

Birden yeteneklerimi kaybetmiştim. "Rodrigo Rodrigo" diye tezahürat yapan taraftar, artık Rodrigo'nun önüne arkasına iliştirdikleri kötü sıfatlarla küfürler ediyordu. Bir sene önce kupa kaldıran kaptan Rodrigo Ömer, heder oluyordu. Heder olurken yaşı henüz yirmi birdi. Sezonun bitimine iki maç kala antrenmanda kolum kırıldı. Bir daha ne eldiven taktım ne de top tuttum. Liseyi açıktan bitirip hayatın orta yerinde kalakaldım.

Halil Yusuf takıma katıldığında bilmez etmezdin onu. Sessiz sakin, attığı gollere göre utangaç biriydi. Böyle gol atan biri şımarık olur. Dokuz numaralı forvet Kadir attığı her golün dünyanın en değerli golü olduğunu sanırdı. Bu

[2] Bu hikâye daha önce *Her Şey Mümkün* adlı kitapta yer almıştır.

DOKUZ NUMARA:
KADİR'İN AĞIR YENİLGİSİ

İnsanların hayatı zamanlara bölünmüştür. Anların peşinde koşanlar kadar yılların hesabını yapanlar vardır. Boğulacak olana sorabilseniz saniyelerin bütün zamanlardan daha kıymetli olduğunu söyler. Birini bekleyenin yılları görünmez örslerde gün gün dövülmüştür. Herkesin iyi kötü zamanı vardır bu âlemde.

Futbolcunun zamanı doksan dakikadır görünürde. Onlar, doksan dakikalık zaman aralıklarıyla hesap ederler her şeyi. Bir düdük sesiyle başlayıp, hakemin tıynetine göre uzun uzun iki veya üç düdük sesinin arasına sıkışan hakikatleri vardır futbolcuların.

Futbolcular içinde Şanlıspor'un forveti Kadir'in zamanı, doksan dakikalık zamanların en ihtiraslısıdır. Doksan dakikanın her birinde mezarlara girip çıktığını bilir. Kırk beş dakikalık iki başlı canavar, korkularını çoğalmaktadır son günlerde. Rüyalarına girmektedir hakemin düdüğü. Düdüğün üstündeki delikten karanlık dehlizlere düşmektedir. Kadir'in işi öteki topçulardan daha zordur bu yüzden. Her maça son maçıymış gibi çıkar. Adaleleri Herkül adalesi gibi ritim tutar. Kitapta resmini gördüğü kadarıyla Herkül'ü kıskanmışlığı vardır okul yıllarında. Kadir kendinden öte her şeyi kıskanma becerisi edinenlerin iri yarı temsilcisidir.

Kadir otuz üç yaşında. Şu an deplasman takımına ait stadın nem kokan soyunma odasında kramponlarının

MELEKLER TERS ÇALIM YEMEZ

İnsanlar futbol oynamayı kolay sanıyorlar. Az ötemizden geçen topa dokunamadığımız için kim bilir ne küfürler ediyorlar. Yükseldiğimiz topa istedikleri gibi kafa vuramadığımızdan dolayı baştan aşağı karaya boyuyorlar bizi. Kaleciye geri pas atsak yuhalıyorlar. Takımı rahatlatmak için topu taca vursak veryansını devreye sokuyorlar. Rakip takımın forvetinden ters çalım yedik diye alaya alıp, tezahürat konusu yapıyorlar boş yere. En çok böyle anlarda yazık oluyor bize. Rakip takımın forvetinden bugüne kadar ters çalım yememiş olan ben bile üzülüyorum bunları duyunca.

Hayatında doksanlık futbol sahasında bir kere bile top koşturmamış olanların anlamasını beklemiyorum futbol oynamanın ne kadar güç bir iş olduğunu. Futbolun zorluğu tribünde bağırırken anlaşılmaz. Televizyonun karşısında çekirdek çitlerken şut çekmek çok kolay gelebilir. Yetmişinci dakikaya kadar koşturmuşsun oradan oraya, yetmişinci dakikada olmadık bir topa müdahale edemiyorsun ve kale arkasındaki bir grup taraftar başlıyor saydırmaya.

Olmuyor işte, ne yapsak toparlanmıyor takım, dağılmış parçalar gibi hareket ediyor. Maç bitse de gitsek diyoruz. Yıllardır peşinden koşturduğumuz meşin yuvarlağı bir daha görmek istemiyoruz. Top değil zararlı madde mübarek. Sırf bize zarar vermek için, ruhumuzu zehirlemek için yuvarlanıp duruyor.

KEŞKE LİGİNDE SON MAÇ

Otobüs hareket ettiğinde maçın başlamasına sekiz saat vardı. Yolda bir aksilik olmazsa maçtan üç saat önce garaja varır, oradan taksiyle on dakikada stada ulaşırdı. Otobüsün beş numaralı koltuğuna otururken aynı zamanda jübilesi sayılacak sezonun son maçına çıkacak olmanın verdiği bir rahatlık vardı üzerinde.

Şanlıspor'un ligde kalması kesinleşmişti üç hafta önce. Oynayacakları takımla İlyas Meşe'nin jübilesi konusunda anlaşmışlardı. İlyas Meşe maçın beşinci dakikasında futbola veda edecekti. İlyas Meşe'nin kendi takımlarıyla oynayacakları maçla futbol hayatını bırakması karşı takım için gurur kaynağıydı şimdiden. Eskiden olsa ligler bittikten sonra şenlik havasında bir jübile maçı yapılırdı bu tür oyuncular için. Devrin değiştiği her hâlinden belliydi. Jübile maçları en büyük topçular için bile yapılmıyordu artık.

İlyas Meşe otobüs hareket ettiğinde otuz dokuz yaşındaydı. Futbolcu için ihtiyar yaşıydı bu. Gevşeyen kaslarını kabul etmese de güçten düştüğünün farkına varmaya başlamıştı son zamanlarda.

Dün gelmişti buraya. Onu yetiştiren, futbolcu yapan eski antrenörü Tevfik Cankuş ölmüştü. Cenazeyi ikindi namazından sonra gömmüşlerdi. Cenaze sonrası eski tanıdıklarla hasbihal derken vakit hayli geçmişti. Son otobüste yer olmadığı için mecburen beklemek zorunda

MAĞARA

Yedek kulübesi dünyanın en ilginç mağarasıdır. "Hazırlan!" emrini duymak için can attığın acayip bir umut sığınağı. Çoğu kişinin hayallerini yok eden ışıltısız bir kuytu. Sahada senden daha iyi ve yetenekli topçuların varlığını her geçen maçta kabul etmek zorunda kalmanın çaresizlik sofrası. Sabrın bu çağa özgün en ilginç ikametgâhı. Nefretin hiç durmadan kaynayan ocağı. Tabiri caizse futbolcunun bu dünyadaki arafı. Numarası ezbere bilinmeyen topçuların elemesinin yapıldığı harman yeri.

Ben o acayip yerde oturduğum maçlar boyunca hiç üzülmedim. Oyuna girip girmemeyi fazla dert etmeden sabırla, keyif ala ala maçları seyrettim. Yanımda huzursuzca kıpırdanıp duran topçuların, oyuna girmek için fırsat bekleyenlerin heyecanından edinemedim. Çünkü Şanlıspor'a gelmeden önce hep yedekte oturuyordum.

Şimdi kimseler yokken gelip son defa yedek kulübesindeki eski yerime oturdum. Yeşil sahanın yalnızlığı beni hep etkilemiştir. Şu koltuktan kaç maç izlediğimi hatırlamıyorum. Bazılarına sonradan girdiğim, bazılarında yarısında çıktığım maçların anısı gezinip duruyor yeşil çimin üzerinde. En güzel hayallerimi bu yedek kulübesinde kurdum. Beni kurtaracak olduğuna güvendiğim futbolu şu boyası atmış koltukta daha çok sevdim. Formamın üzerinde 13 rakamı yazıyordu o sıralar.

Az sonra kalkıp gideceğim buradan. Yedek kulübeme ve yeşil sahama veda edeceğim sessizce. Giderken eskiden

BİR ZAMANLARIN YILDIZLARI
-Kerim Küçük-

Değerli okuyucularımız, on iki aydır yaptığımız bu röportajlar sizlerden yoğun ilgi gördü. Kiminiz telefonla, kiminiz mektupla bize ulaştınız. İçinizden bazı okuyucularımız röportaj yaptığımız futbolculara "Bir Zamanların Yıldızı" denmesine bile alındı. Buna rağmen rafine futbol tutkunlarından bizi memnun eden dönüşler aldık. Türk futbolunun yitirdiği değerleri hatırlatmak ve bu röportajlardan ders çıkarmak adına önemli bir iş yaptığımızı düşünüyoruz.

Teklif sunduğumuz futbolcular röportaj vermeye devam ettiği sürece her ay gazetemizin bu sayfasında benzer röportajları okuyacaksınız. Şunu kabul edersiniz, bir anda parlayıp futbol dünyasının yeni yıldızı diye tanınan, sonraları adı sanı duyulmayan bir sürü kayıp yeteneğimiz var. Röportaj teklifini kabul edenlerden en az üç katı kadar teklifimizi reddedenler oldu.

Kayıp giden yıldızların çoğunun düşüş hikâyesi benzerdi. Bazıları hep başkalarını suçladılar. Teknik direktörleri, lanet olasıca basını, aynı takımda oynadığı kıskanç arkadaşlarını ve kaderlerini. Güçlü olanlar tercihlerini suçlayanlardı. Cesaretli olanlar kendilerini çıkardılar yargının karşısına. Bugün okuyacağınız röportajda anladım ki en basiretlileri yeteneklerinin sınırını bilenlerdir.

Son zamanlarda gazetemize gelen mektuplarda en çok merak edilen futbolcu Kerim Küçük'tü. Onunla röportaj

SÜBHANALLAH MÜHRÜ

Bu sabah uyandığında kendini imam olarak görme ihtimalinin yerine ne koyacağını bilmiyordu. Son günlerde sıkça düşünüyordu bunu. Sabahları ne olduğuyla ilgili bu acayip karmaşa, içindeki huzursuzluğu besleyip duruyordu. Dumanı eksiksiz dünyanın üzeri, her sabah uyanıp pişman olanlarla doluydu. Olduğu şey için kendine savaş açanları tanıyordu. Kendine rahatlıkla savaş açabilirdi. Onun korkusu, karşısında savaşacak birini bulamamaktı. Daha kötüsünü düşünür olmuştu son günlerde. Savaşmaya değer miydi?

Her sabah yenilgiye uğrayacağını bilerek uyanmaktan korkuyordu. Hayatı boyunca aynı günleri isteksizce tüketme tehlikesi tadını tuzunu kaçırıyordu. "Kimlerdensiniz?" diye sorulduğunda "Mecbur bırakılmışlardan" demek istemiyordu. Düzenini kaçıran bu isteksizlik yüzünden pas çalışmasında iki defa uyarı aldı. "Daha canlı, daha canlı!" diye ona bakarak bağırıyordu antrenör. Onun da istediği oydu elbet. Daha canlı…

Bugün futbolcu olarak uyanmıştı. Futbolcu olarak uyandığı sabahları eskimiyordu hemen. Hayatı boyunca bütün sabahlara futbolcu olarak uyanmasının mümkün olmadığını bildiği için üzülürdü. Sürdürülebilir bir meslek değildi çünkü. Bitim yeri belliydi aşağı yukarı. Garantisi olmayan, nankörlüğü meşhur bir işti futbolculuk. Kaç kişi bundan dolayı bırakır giderdi güzelim sahaları. Yeni yetenekler keşfedilmeden heba olurdu.